

Jesu Kristi åpenbaring - nummer seks

Oppstandelsen av de sovende døde

Jeff Pippenger

2023-10-27

Vi har bygget videre på Jesajas siste profeti, som begynner i kapittel førti med identifikasjonen av ventetiden som ble innledet ved skuffelsen den 18. juli 2020. Vi har satt de to vitnenes død i Åpenbaringen i sammenheng med dem som er døde i Ezekiels dal med de døde, tørre ben i kapittel trettisju. Gjennom gjentakelse søker vi å stadfeste den helt bestemte hendelsesrekkefølgen som er knyttet til oppstandelsen av dem som ble myrdet på gaten av dyret som steg opp fra avgrunnen.

Når vi samordner disse profetiske skriftstedene, avforsegler vi deler av Åpenbaringen som hittil aldri har vært erkjent; for dette budskapet er avforseglingen av Jesu Kristi åpenbaring, som finner sted like før menneskenes nådetid avsluttes. Vi utfører dette arbeidet, for «tiden er nær». Ved å avforsegle sannheter i Åpenbaringen som nå er i ferd med å oppfylles, fullbyrder vi selve det verk som ble definert som Johannes' verk i Åpenbaringen. Han fikk befaling om å skrive det han hadde sett, som var ting som da eksisterte, og ved å nedtegne disse tingene skulle Johannes samtidig skrive de ting som skal komme.

Skriv det du har sett, det som er, og det som siden skal skje. Åpenbaringen 1:19.

En logisk snublestein for syvendedagsadventister kan meget vel være deres tradisjonelle forståelse av Åpenbaringsboken. Når et menneske tar imot en etablert sannhet, men ikke ser at den etablerte sannheten var bestemt til å utvikle seg over tid, kan deres opprinnelige korrekte forståelse av sannheten bli til en tradisjon eller skikk. Sannheten som er blitt forvandlet til en tradisjon, kan meget vel frembringe den blindhet som er fremstilt i budskapet til Laodikea. Den opprinnelige sannheten er fremdeles sannhet, men manglende evne til å se at sannheten utvikles over tid, frembringer blindhet. Sannheten er ikke årsaken til deres blindhet; blindheten er ganske enkelt et symptom på årsaken. Årsaken er de ører som ikke vil høre, de øyne som ikke vil se, og det hjerte som ikke vil omvende seg hos dem som er selvtilfredse i tradisjonens og skikkens bekvemmelighet.

«Kristus fremholdt i sin undervisning gamle sannheter, sannheter som Han selv var opphavsmannen til, sannheter som Han hadde talt gjennom patriarker og profeter; men nå lot Han et nytt lys falle over dem. Hvor annerledes viste deres betydning seg! En strøm av lys og åndelighet ble brakt inn ved Hans forklaring. Og Han lovet at Den Hellige Ånd skulle opplyse disiplene, så Guds ord stadig skulle utfolde seg for dem. De ville være i stand til å fremholde dets sannheter i ny skjønnhet.»

«Helt siden det første løfte om forløsning ble uttalt i Eden, har Kristi liv, karakter og mellomgjerning vært gjenstand for menneskers studium. Likevel har hvert sinn som Den Hellige Ånd har virket gjennom, fremstilt disse emnene i et lys som er friskt og nytt. Forløsningens sannheter er skikket til stadig utvikling og utfoldelse. Selv om de er gamle, er de

alltid nye og åpenbarer stadig for sannhetssøkeren en større herlighet og en mektigere kraft. »

«I hver tidsalder skjer det en ny utfoldelse av sannheten, et budskap fra Gud til folket i den generasjon. De gamle sannheter er alle vesentlige; ny sannhet er ikke uavhengig av den gamle, men en utfoldelse av den. Det er bare når de gamle sannheter blir forstått, at vi kan fatte de nye. Da Kristus ønsket å åpne for sine disipler sannheten om sin oppstandelse, begynte Han «fra Moses og alle profetene» og «utla for dem i alle Skriftene det som var skrevet om Ham». Luk 24:27. Men det er lyset som skinner frem i sannhetens friske utfoldelse, som herliggjør det gamle. Den som forkaster eller forsømmer det nye, eier i virkeligheten ikke det gamle. For ham mister det sin livgivende kraft og blir bare en livløs form.»

«Det finnes dem som bekjenner å tro på og å lære Det gamle testamentes sannheter, samtidig som de forkaster Det nye. Men ved å nekte å ta imot Kristi lære viser de at de ikke tror det som patriarker og profeter har talt. 'Hadde dere trodd Moses,' sa Kristus, 'da ville dere ha trodd på Meg; for han skrev om Meg.' Joh. 5,46. Derfor finnes det ingen virkelig kraft i deres undervisning, ikke engang av Det gamle testamente.»

«Mange som gjør krav på å tro og å forkynne evangeliet, befinner seg i en lignende villfarelse. De setter Det gamle testamentes skrifter til side, de som Kristus erklærte om: 'De er det som vitner om meg.' Johannes 5:39. Ved å forkaste det gamle forkaster de i virkeligheten det nye; for begge er deler av en uatskillelig helhet. Intet menneske kan på rett måte framstille Guds lov uten evangeliet, eller evangeliet uten loven. Loven er evangeliet legemliggjort, og evangeliet er loven utfoldet. Loven er roten, evangeliet er den velluktende blomsten og frukten som den bærer.» Kristi lignelser, 127.

De som hevder å tro på det gamle, men forkaster det nye, gjelder med enda større kraft for syvendedagsadventister som hevder å tro på Bibelen i sin helhet, men forkaster Den profetiske ånds skrifter. I Åpenbaringen er Johannes et symbol på Guds folk i de siste dager, som blir forfulgt fordi de tar imot både Bibelen og Den profetiske ånd.

Jeg, Johannes, som også er deres bror og meddelaktig i trengselen og i Jesu Kristi rike og utholdenhet, var på øya som kalles Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vitnesbyrds skyld. Åpenbaringen 1:9.

Dersom en person tar imot Jesu vitnesbyrd, som er profetiens Ånd, som er Ellen Whites skrifter, da identifiserer det foregående avsnittet fra hennes skrifter det spørsmålet jeg behandler. Hun skrev at «gjenløsningens sannheter er gjenstand for stadig utvikling og utvidelse. Selv om de er gamle, er de alltid nye og åpenbarer stadig for sannhetens søker en større herlighet og en mektigere kraft», og at det i «hver tidsalder finnes en ny utvikling av sannheten, et budskap fra Gud til menneskene i den generasjon».

Selv om den vanlige forståelsen av Åpenbaringsboken som en typisk syvendedagsadventist måtte ha, er sannhet, er hele Åpenbaringsboken et vitnesbyrd om de siste dager. Vi anvender nå en sannhet som nå blir avforseglet, og den sannheten vil ikke bli erkjent av dem som ikke er villige til å godta at alle avsnittene i Åpenbaringsboken er en del av Jesu Kristi åpenbaring, som blir avforseglet i de siste dager.

Forståelsen som adventismen har hatt angående Åpenbaringen kapittel elleve, nemlig at det er en oppfyllelse av den franske revolusjon, er riktig, og Søster White stadfester dette riktige synet. Likevel var denne sannheten ganske enkelt en historie, som er nedtegnet for å illustrere de siste dager. Hele Åpenbaringsens bok styres av dette profetiske fenomenet.

Vi bygger videre på den skjulte historien om de sju tordener som en veiledning for å føre Esekiel trettisju, Jesaja førti og Åpenbaringen elleve sammen med Matteus tjuefems lignelse om de ti jomfruene. En annen profetisk linje som stadfester anvendelsen av den profetiske hendelsesrekken vi behandler, finnes i Kristi linje, som også innbefatter et sekundært vitnesbyrd. Jesus var tretti år gammel da Han ble døpt og ble Jesus Kristus, for «Kristus» i Det nye testamentes gresk, eller «Messias» i Det gamle testamentes hebraisk, betyr den salvede.

Det ord, sier jeg, kjenner dere, det som ble kunngjort over hele Judea, og som begynte fra Galilea etter den dåp som Johannes forkynte; hvordan Gud salvet Jesus fra Nasaret med Den Hellige Ånd og med kraft, han som gikk omkring og gjorde godt og helbredet alle dem som var underkuet av djevelen; for Gud var med ham. Apostlenes gjerninger 10:37, 38.

I tretti år forberedte Jesus seg på å bli salvet, og da Han ble salvet ved sin dåp, frembar Han, som Kristus, sitt budskap i tre og en halv profetiske dager. Deretter ble Han drept, lagt i graven, oppreist og så opptatt til himmelen. Begynnelsen på Hans tjeneste på tre og et halvt år var Hans dåp, som representerer Hans død og oppstandelse, og ved slutten av sine ett tusen to hundre og seksti dager i tjeneste ble Han korsfestet og deretter oppreist – for Han er begynnelsen og enden. Hendelsen med Hans død og oppstandelse frembrakte en mektig hær som i ytterligere tre og et halvt år bar evangeliet til jødene, og deretter til verden.

Den katolske kirke, som er antikrist i Bibelens profeti, var også tretti år under forberedelse før den ble salvet med makt. I 508 ble «det daglige» fjernet. Søster White forteller oss direkte at millerittene hadde den rette forståelsen av «det daglige» i Daniels bok, til tross for at den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken vendte tilbake til den frafalne protestantismens sataniske syn på «det daglige» på 1930-tallet.

«Deretter så jeg, med hensyn til det ‘stadige’ (Daniel 8,12), at ordet ‘offer’ var tilføyd av menneskelig visdom, og ikke hører til teksten, og at Herren gav den rette forståelsen av det til dem som forkynte ropet om dommens time.» Early Writings, 74.

Det «daglige» representerer hedenskapet, og det hedenske Roma var den makten som holdt tilbake og hindret pavedømmet i å bestige jordens trone. Slik det ble forutsagt i Daniels bok, og deretter bekreftet av historien, og deretter åpenbart av engler for William Miller og deretter bekreftet av Ellen White, ble den hedenske tilbakeholdelsen av pavedømmets fremvekst fjernet i 508. Som med Kristus forberedte antikrist seg i tretti år på å bli gitt makt i 538. Kristus og antikrist brukte tretti år på å forberede seg på å bli gitt makt. Da pavedømmet først var blitt gitt makt i 538, frembar det sitt dødens budskap i tre og et halvt profetisk år, likesom Kristus hadde frembåret sitt livets budskap i tre og et halvt år. De to vitnene i Åpenbaringen elleve, som i den franske revolusjons historie representerte Det gamle og Det nye testamente, ble også gitt makt til å profetere i tre og en halv profetisk dag.

Og jeg vil gi mine to vitner kraft, og de skal profetere i ett tusen to hundre og seksti dager, kledd i sekkestrie. Åpenbaringen 11:3.

I 1798, etter ett tusen to hundre og seksti profetiske dager, mottok antikrist sitt dødelige sår, slik Kristus døde på korset etter ett tusen to hundre og seksti dager, og slik de to vitnene, som representerer Guds Ord, ble drept på gaten etter ett tusen to hundre og seksti dager.

På den tredje dag ble Kristus oppreist, og et av antikrists hovedtemaer i Åpenbaringsboken er helbredelsen av dets dødelige sår, eller dets oppstandelse. Kristi oppstandelse fant sted på den tredje dag, og de to vitnenes oppstandelse fant sted etter tre og en halv dag. Antikrist blir symbolsk oppreist på den tredje dag, for i flere profetiske vitnesbyrd er den tredje dag et symbol på søndagsloven. Ved søndagsloven blir havdyret i Åpenbaringen tretten oppreist, og havdyrets merke blir en prøve. Da vil De forente nasjoner, de ti kongene i Åpenbaringen sytten, etter anvisning fra De forente stater, som er den fremste kongen blant de ti kongene, løfte antikrist opp som overhodet for den trefoldige union, idet pavedømmet bestiger jordens trone.

«Når vi nærmer oss den siste krisen, er det av avgjørende betydning at harmoni og enhet finnes blant Herrens redskaper. Verden er fylt av storm og krig og splid. Likevel skal folket under ett hode — den pavelige makt — forene seg for å stå Gud imot i hans vitners person. Denne foreningen blir befestet av den store frafalne. Mens han søker å forene sine redskaper i krig mot sannheten, vil han arbeide for å splitte og spre dens forkjempere. Misunnelse, onde mistanker, ond tale blir tilskyndet av ham for å frembringe uenighet og splid.» Testimonies, bind 7, 182.

Når antikrist blir oppreist fra de døde, stiger det opp på jordens trone og leder den trefoldige unionen på dens marsj mot Harmageddon, slik Jesabel ledet Akab til Karmel-fjellet. Salmisten Asaf identifiserer ti nasjoner, som representerer De forente nasjoner, som et ondt forbund av Guds fiender, som løfter opp sitt «hode», som er «den pavelige makt».

En sang eller salme av Asaf. Vær ikke taus, Gud; ti ikke, og vær ikke stille, Gud. For se, dine fiender lar det buldre, og de som hater deg, løfter hodet. De legger listige råd mot ditt folk og rådslår mot dine skjulte. De sier: Kom, la oss utrydde dem, så de ikke lenger er et folk, så Israels navn ikke mer blir ihukkommet. For de har rådslått sammen med ett sinn; mot deg inngår de forbund: Edoms telt og ismaelittene, Moab og hagarenene, Gebal og Ammon og Amalek, filisterne sammen med innbyggerne i Tyrus; også Assur har sluttet seg til dem; de har hjulpet Lots barn. Sela. Salmene 83:1–8.

Da vaier da de tre englenes banner midt på himmelen.

Og jeg så en annen engel fly midt under himmelen, med et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, og for hver nasjon og stamme og tungemål og folk. Og han sa med høy røst: Frykt Gud og gi ham ære; for timen for hans dom er kommet. Og tilbe ham som gjorde himmelen og jorden og havet og vannkildene. Og en annen engel fulgte etter og sa: Falt, falt er Babylon, den store by, hun som gav alle folkeslag å drikke av hennes horeis vredes vin. Og den tredje engelen fulgte dem og sa med høy røst: Dersom noen tilber dyret og dets bilde og tar dets merke på sin panne eller på sin hånd, da skal også han drikke av Guds vredes vin, den som

er skjenket ublandet i hans harmes beger. Og han skal pines med ild og svovel for de hellige englers åsyn og for Lammets åsyn. Og røyken av deres pine stiger opp i all evighet, og de har ingen hvile dag eller natt, de som tilber dyret og dets bilde, og enhver som tar dets navns merke. Her er de helliges tålmodighet; her er de som holder Guds bud og Jesu tro. Åpenbaringen 14:6–12.

Fanen til de tre englene vil da vaie midt på himmelen, men snart vil antikrist bli løftet opp til himmelen av De forente nasjoners ti konger. Fanen vil da forkynne budskapet om «sannhet», og antikrist vil da forkynne budskapet om tradisjon og skikk. De tre englene advarer menneskeheten mot å ta imot pavemaktens merke, men De forente stater, som den falske profet, vil tvinge verden til å ta imot nettopp dette merket.

Vi vil avslutte her og ta det opp igjen i vår neste artikkel.